

[Voigt.]

ning, idet der her er en tendens til at udstyre bygningsinspektørkontorerne med så megen kvalificeret arbejdskraft, at godkendelsen af et byggeri, dvs. byggeattest, virkelig er en garanti for den, der overtager en nybygning. Der er ikke tvivl om, at en grundig inspektion afslører fejl, der senere vil medføre byggeskader, men det er naturligvis vanskeligt at bedømme den reelle fordel. Ovenstående betyder ikke, at man slækker på forskning og gennemprøvning af konstruktioner og materialer, tværtimod.

Ovenstående lyder både bureaukratifyremmende og personaleforøgende, men det er der slet ikke tale om, når vi ved, hvilke papirdynger og antal personer der i dag uden noget ansvar blander sig i byggeriet. Byggesjusk og projekteringsfejl er en forureningskilde, der kan bekæmpes — vel at mærke hvis viljen er til stede.

Boligminister *Helge Nielsens* svar (4/8 75):

Som det fremgår af min besvarelse af spørgsmål nr. 226 og spørgsmål nr. 227 fra hr. Voigt er spørgsmålet om en bedre beskyttelse af bygherrer og købere af parcelhuse imod de økonomiske følger af byggefejl og det såkaldte „byggesjusk“ fortsat under overvejelse. Det vil også indgå i disse overvejelser, om der i andre lande er truffet foranstaltninger mod byggefejl, som er brugbare her i landet.

Af *Kurt Brauer* (SF) til justitsministeren (30/7 75):

„Vil ministeren arbejde for, at fremtidig lovgivning hindrer seksuelt misbrug uanset alder?“

(Spm. nr. 287).

Begrundelse.

Det er fremgået, at straffelovrådet anser det for rimeligt at fastholde et alderskriterium for bedømmelse af seksuelle forholds tilstedelighed eller utilstedelighed.

Spørgsmålet er stillet for at give ministeren lejlighed til at udtale sig om, hvorvidt almindelig retslig bedømmelse af, om misbrug har fundet sted eller ej, vil være en bedre sikring end alderskriteriet.

Justitsminister *Orla Møllers* svar (5/8 75):

Efter de gældende regler i straffelovens § 222, stk. 1, og § 225, stk. 2, er seksuelt forhold til unge under en vis aldersgrænse — henholdsvis 15 år og 18 år — strafbart, uanset om det seksuelle forhold er opnået gennem misbrug eller forførelse af den unge. Disse regler suppleres af en række andre bestemmelser om seksuelt forhold i straffelovens kapitel 24, navnlig bestemmelsen i § 223, stk. 2, om strafansvar for den, der ved groft misbrug af en på alder og erfaring beroende overlegenhed forfører en person under 18 år til samleje.

Straffelovrådet har for nylig afgivet en udtalelse om straffelovens aldersgrænse for seksuelle forhold. Som det nævnes i spørgsmålets begrundelse, har rådet i denne udtalelse bl. a. overvejet spørgsmålet om at ophæve de faste aldersgrænser i § 222, stk. 1, og § 225, stk. 2, således at strafansvaret for seksuelt forhold til børn og unge i stedet alene knyttes til en konkret bedømmelse af, om det seksuelle forhold i det enkelte tilfælde er opnået ved misbrug, forførelse eller lignende af den unge.

Af de grunde, der er fremhævet i udtalelsen side 7-8, kan straffelovrådet ikke anbefale en sådan lovændring.

Jeg kan tiltræde denne opfattelse. Navnlig lægger jeg vægt på, at en opgivelse af faste aldersgrænser til fordel for en konkret bedømmelse vil indebære en forringelse af beskyttelsen af de ganske unge.

Som det fremgår af det ovenfor anførte, er der allerede efter den gældende regel i § 223, stk. 2, hjemmel til at pålægge strafansvar i tilfælde, hvor seksuelt forhold til unge er opnået ved groft misbrug af den unges uerfarenhed. På grundlag af regler om faste aldersgrænser er det imidlertid muligt at pålægge strafansvar for seksuelt forhold til børn og helt unge, uden at det er nødvendigt at føre bevis for, at der i det konkrete tilfælde har været tale om misbrug. En opgivelse af faste aldersgrænser ville medføre, at det også i sager om børn og helt unge ville være nødvendigt at føre bevis for et konkret misbrug. Dette vil for det første kunne gøre det vanskeligere at gennemføre straffesager af denne karakter. Hertil kommer, at den bevisførelse, der vil være nødvendig for at bedømme, om der i det konkrete tilfælde